

og vedholdende Skudren, der var ham egen. Med et usikkert Blik skelede han op til Uret paa Piedestalen og mumlede:

„Jeg skulde vel se at komme hjem ... Jeg troer, jeg lovede min Kone — —“

„Nej, veed De hvad, kære Ven ... i den Sindsstemning, hvori De for Øjeblikket befinder Dem, faar De virkelig ikke Lov til at gaa hjem; De vil bare smitte Deres Kone med Deres Tung-sindighed. Husk ogsaa paa, at jeg forleden vandt tretten tusinde Kroner fra Dem. De maa dog have Revanche! ... Lille Sine, tag Kortene frem og bland Hr. Aggerbølle et halvt Glas endnu.“

Ved det blotte Syn af Kortene var det ude med Aggerbølles Modstandskraft.

Men heller ikke for Ægteparret Villing var disse smaa Spille-partier saa stor en Opofrelse, som de gerne vilde give det Ud-seende af. Rigtignok havde de paa Grund af Aggerbølles totale Bankerot maattet opgive at spille om Penge; men deres Interesse for Spillet var bleven genvakt, efter at de var kommen paa den lykkelige Ide alligevel at føre en Slags Regnskab og paa dette at opføre Beterne med Summer af svimlende Størrelse, der satte deres Fantasi i Bevægelse og tilfredsstillede deres Lidenskab for Tal og Addition.

Snart sad man omkring det ryddede Bord og gav Kortene rundt til en saakaldt „flyvende Sjavs“.

„Jeg melder,“ sagde straks Aggerbølle, der havde Forhaanden.

„Jeg ogsaa,“ nynnede Fruen.

„Aa, ... jeg tør vel vove at byde over en Gang,“ istemte Villing og strakte Haanden ud for at tage de to Købekort, der laa paa Bordet.

Men Aggerbølle kom ham i Forkøbet. Han strøg med sin svampede Næve Kortene tilside og erklærede, at han spillede paa dem, han havde.

„Hold paa Skibet, Skipper, vi ruller jo!“ lo Villing. „De er nok kommen paa Lykkepladsen iaften, Dyrlæge!“

Aggerbølle paasatte sig den Næseklemmer, som han for et Par Aar siden havde anskaffet sig for med dem at hævde sin Aands- og Dannelsesoverlegenhed overfor „Hængetrynerne“.